

Payer Imre

ROMLÓ FALNÁL

ÁRNYÉKBAN, FÉNYBEN

A kiszáradt lefolyócső körül
sárgászöldre vált a rothadó vakolat.
Téglaroncok között elárvult szellőzőrács.
Romló fal avított malterpora.
Vadszőlő-folyondár élőködő –
legyezőszerűen lepi el
a halott ablak rozsdás keretét.
A vakhomályos üveg mögött
lomok néma csendje –
Rózsaszínűre mázolt
stúdiószagú helyiségből nézem a falat.
Kulisszaszéken, mintha jelenben.
Az udvaron magányos madártető lóg,
Mellette műfenyőn szikkadt karácsonyfadísz.
Nem száll alá – se madár se angyal.
Ne legyen tavasz – mondom. Ne jöjjön a nyár!
Hazudik az idő. Ezernyi zöld lepke,
repkényraj álcázza falunkat –
A gyász van itt.
A föld alatti nyirkos odú az igaz.
De láthatatlan áramlás
a föld alatt, a föld felett,
a lombos árny között a fényben.
De a napos oldalon hiába
szorulok árnyékba.
Addig már haraptam,
haraptam a fényből!
Csorba aranymanna –

* Salvatore latin jelentése: Megmentő, Megváltó.
A 2015. évi Salvatore Quasimodo Nemzetközi Költőverseny
és Költőtálalkozó különdíjas versei.

Turcsány Péter

SALVATORE!*

*„A csavargókat olykor
hagyni kell, hadd vánszorogjanak hóban-fagyban,
táborhelyükön ne hunyorogjon izzó parázs...”
Salvatore Quasimodo*

Sorsod gyújtózsínórja még a szív
belső parancsaival összeköt,
tehetsz-e róla, gyutacsáival,
mondd, ha ellenfeled indítja el
a robbanást?! Élünk még a humanitás
innenső partjain, de Salvatore,
támadó és megtámadott, ma ismét
csak együtt veszünk el fortyogó üstben,
mit a Háborúság démona tett föl
izzani e létvégi alkonyatban.

Körülüljük, mint a vacsorán Jézust
a tanítványai – de tehetetlenül.

Családunk asztalán is átforr, átüt
az izzás fájdalmas lehelete.

Elhagyatottságunkban, Isten, még ma is
Káinok átka forr és megfogán,
és bezárul a néma magány
betokosodott horizontján.

Ez lenne hát az utolsó szó,
Salvatore, poéták vándora,
Isten útjának ne tégy keresztbe;

de én, most, csak neked súgom füledbe,
ki mindig elindulsz és mindig értünk,
üres falakon csattan valahány miértünk,

e földi pokolból ki sem kilábol,
ha görcseinket mi magunk
nem oldjuk ki a pusztulásból!

(Pomáz, 2015. Pünkösdjén)